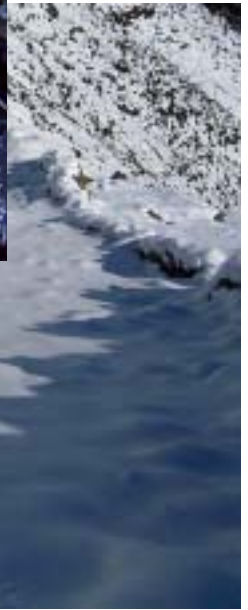

GEM

2
0
0
5

NADAL

Felicitació de Nadal

Bon Nadal, excursionistes i alpinistes!

És el temps d'esquiar, i la neu anar trepitjar.

Tant si neva com si plou, com si fa sol, es nota que és Nadal.

L'hivern ha entrat i et passa el fred pel costat, o un sol assolellant que t'entra pels ulls i et cou el cap.

Ara et passa una ventada rasa que et deixa ben glaçat, però encara mantenim l'alegria de viure en l'amistat.

Gil Vila Clarà

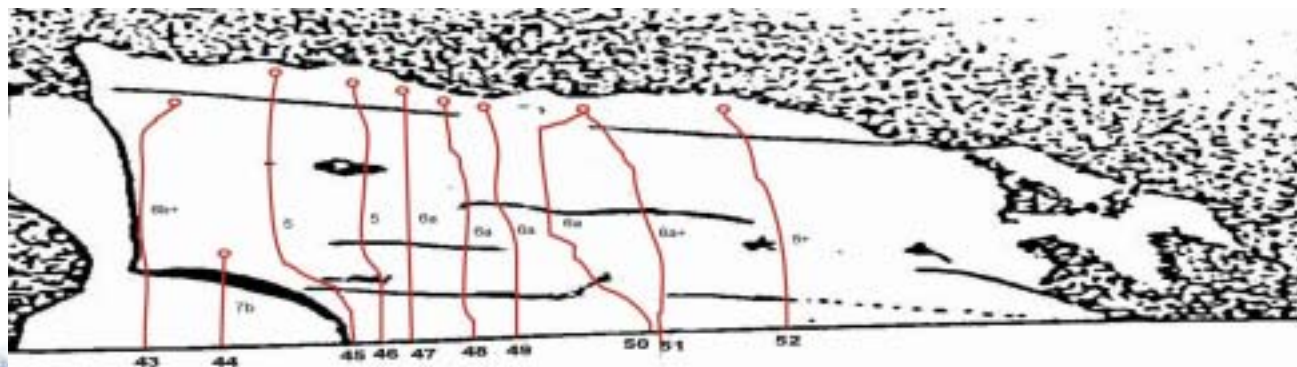
El president i la junta del GEM us felicitem per les festes nadalenes i per un nou any ple de creativitat, gratitud i humanitat.

SORRALTA 4a PART

per: enric@manlleu.lamalla.net

- 43- **Estil Antònia 6b+** *Ramon Rierola.*
- 44- **Oraculo 7b** *Santi Roset.*
- 45- **5** *Lluís Vila, David Comellas Enric Domènech*
- 46- **5** *Lluís Vila*
- 47- **6^a** *Lluís Vila*
- 48- **6a** *Lluís Vila*
- 49- **6a** *Lluís Vila*
- 50- **No caiguis 6a** *Lluís Vila, Enric Domènech.*
- 51- **Rosa Leveroni 6a+** *Lluís Vila, Enric Domènech.*
- 52- **Isard 5+** *Trini Prat, Ramona Bagaria, Berta Solé*

El màgic mon de les Dolomites

Després d'uns quants anys, he tornata les Dolomites, cada racó, cada quilòmetre quadrat és una sorpresa per al viatger. És una serralada aclaparadora que reuneix unes característiques morfològiques úniques. Cada gegantina figura té tantes històries per explicar: el grup de Brenta, el de Cadini, de Misurina, el Pelmo, la Civetta, el Sassolungo, les Tres Cimes i com no la Marmolada.

Hi ha tantes parets i agulles per escalar que de vegades es fa difícil fer-ne una elecció. La ruta de la qual vull parlar-vos es troba a la cara sud de la Marmolada.

En Marcel ja va proposar-me aquesta escalada fa uns quants anys, però a causa de prioritats i objectius diferents ho posposàvem any darrere any fins que per la primavera del 2004 estàvem decidits, faríem la via del cinquantenari, altrament dita: "la Gogna", oberta per aquest gran alpinista italià.

No serem pas els primers, una cordada osonenca jove i valenta, l'Eduard Fabregó i en Gerard Peix van fer aquesta ruta l'estiu

del 96, i prèviament en Cèsar Romer i en Rafa Alacuart de Barcelona, també l'havien escalada uns anys abans. Nosaltres d'alguna manera volíem emular-nos als nostres companys i repetir la seva experiència, deixant-nos portar per les històries dels nostres vells contemporanis, la mística i la passió per la muntanya.

La logística i el material és important en una escalada i tot i l'experiència d'haver fet motxilles per objectius diferents, aquesta ascensió en el món màgic i peculiar de les "Dolo" ens transmet una energia vital. L'oportunitat de conèixer una de les parets més llargues i boniques ens estalvia d'aprofundir en petites foteses

.....

Volem com bojos per l'autopista intentant esgarrapar minuts al temps perdut, i poder arribar a una hora decent al refugi, però la llei de Murphy no falla: "quan una cosa va malament, tendeix a empitjorar". El refugi està atapeït, la gent ja ha sopat i la fa petar a la terrassa. Italians,

alemanys, suïssos, van a la muntanya a passar-ho bé, el risc i l'aventura autèntica la deixen pels eixelebrats. Aquests que mai estem contents, sempre volem més, com més por i putes les passem, més energia agafem per a la propera. Ens miren entre una espècie de respecte i desconeixença alhora. Els ensenyem la ressenya llarga com un dia sense pa, i es qüestionaven mirant el paper ampliat que teníem entre les

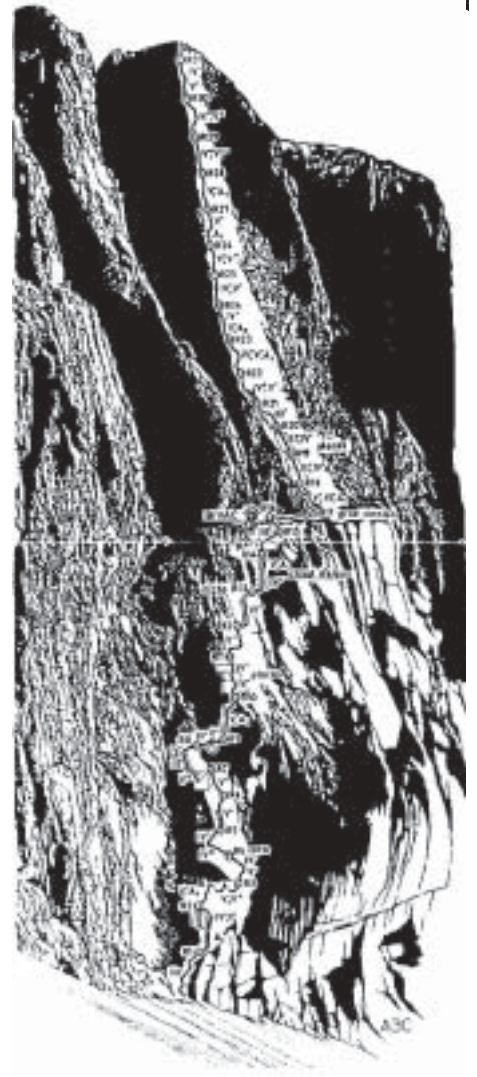

mans : “demà pujareu aquesta paret?” Amb una mica de vanitat tot s’ha de dir, responem: “si tot va bé, sí.” - Ai.!. aquests escaladors, protagonistes i enganyats al mateix temps. A la nit sota les taules del menjador i l’estómac buit no està tan malament, i l’esmorzar fugaç de la matinada amb cafè i llet ben calent, tampoc.

Carreguem amb allò just i necessari per escalar la paret “durant el dia”, si no malament, perquè l’esperó de dalt és molt dret i no hi ha cap replanet per poder estirar-se. Durant l’aproximació faig aquestes reflexions, però intento no encaparrar-m’hi massa. Si abans de començar et fas tantes preguntes que no tenen resposta, millor que no surtis de casa. Un dia esplèndid, sense ni un núvol, de moment. La primera

part de la paret és molt sinuosa, i has de saber llegir molt bé la pedra per encertar correctament el recorregut; després es fa més evident, però no més fàcil. De sobte uns núvols passatgers navegant d’est a oest!. Falta poc per arribar a la vira central de la paret. Es posa a ploure! Res, la cua d’un núvol, però la roca queda ben molla i hem d’aturar-nos una estona. Continuem fins a la gran feixa que parteix la paret en dos. Mengem i bevem una mica. Les tardes de juliol són molt llargues i ens fa tant respecte rapelar el tros que hem fet, que no ens queda més remei que continuar. En Marcel i jo ens anem rellevant de primer de corda. Com que anem tres, ens

partim la via en quatre trossos. D’aquesta manera no hem de canviar-nos tan sovint de cordes, En Lucas de segon també pateix; és el que porta més pes, i la veritat ens cuida com una mare. Ens falta molt poc per fer cim. Mentrestant el sol s’amaga a l’horitzó darrere la Civeta. Es

podia haver esperat una estona. Són dos quarts d’onze, gairebé negra nit, estic a mig llarg, no trobo res per agafar-me, és difícil i no en veig tres a cavall d’un burro. Clavo un pitó, i em faig despenjar pels companys, és el més sensat que podem fer. Sense ni tan sols funda bivac la nit serà llarga i freda; tampoc ens podem estirar, asseguts un darrere l’altre, senzillament perquè no hi ha espai, amb les cames a banda i banda de la timba com a dalt d’un cavall però amb més bonys, i... esperar, esperar que es faci de dia. El cel torna a ser estrellat, sort que no fa vent, entre un cop de cap i l’altre tenim temps per xerrar, per tenir por, per tornar a mirar el cel i

veure que està ben tapat. No es veu ni un estel, i doncs!! “ La previsió deia que el bon temps s’aguantaria fins demà al migdia?” “Sí, però estem a les Dolomites i el temps és més imprevisible que els Alps més occidentals”, per dir alguna cosa .....

Estem molt entretinguts veient com s’acosta la tempesta. Si ens enganxa ens mullarem i a tres mil metres d’alçada! Més ben dit a la cara nord hi ha una glacera i a l’estiu també hi esquien, quina gràcia! -Nanos això és seriós, una cosa és seguir, si plou, a part dels llamps, demà no tindrem pas collons per remuntar , i menys jo fredeluc com sóc.

Tan bé que estaria a casa... Ja no es veuen ni les llums del refugi allà baix. El dau esta llençat i en aquest cas la llei de Murphy no ha funcionat. La tempesta ens ha passat lliscant i s’ha situat davant nostre a l’altre costat de la vall, damunt de la Civetta. Des d’aquí, és un espectacle meravellós, els llamps són com focs d’artifici d’una festa major de poble. Hem tingut molta sort, de ben segur que ens hauria hagut de rescatar

l’helicòpter. Com ens va dir un pagès que feinejava abans d’arribar al refugi: - Cada dos per tres treuen gent. Uns dies abans uns italians els rescataven prop del cim.

L’endemà enfredorits però contents, escalem els vuitanta metres que resten. La trucada del guarda del refugi ens confirma que tampoc estem tan sols. Sempre que faig una escalada, per uns instants, hores o dies em sento intensament viu, sembla com si la ment i el cos ballin al mateix ritme. També em transmet una sensació d’evasió, de desconexió amb la realitat Quan escalo la concentració és absoluta, la ment queda buida de pensaments i per sobreviure només et concentres amb el tros de roca que tens davant el nas, la resta no té cap mena d’importància. La sobredosis d’adrenalina i altres substàncies que segrega el cervell, a causa del risc i de l’esforç, fan créixer tant l’autoestima que sembla que tot sigui possible. La sorpresa la tenim quan en Nelo, el propietari de l’hotel on ens estem, a Caprile, ens fa un bon descompte en saber que acabem d’escalar

la directa Gogna.

Miquel Casas i Roig

Punta Rocca 3309 m. Vessant Sud Part Alta
Via del “cinquantenari FISI” directa Gogna
Primera ascensió: Alexandro Gogna, Darigatti, Giambisi i Allemand l’agost de 1970.
Recorregut: 1000 metres /16 hores efectives d’escalada.
Dificultat : E.D. inferior- V superior / A1 obligat.
Material: joc de *friends*, joc de tascons i tres quatre claus.
Ascensió realitzada el 24 i 25 de juliol per Marcel Domènec, Rafa Lucas i Miquel Casas.

OBSERVACIONS IMPORTANTS RELACIONADES AMB L'ÚS DELS ARVA

El funcionament d'un ARVA no és trivial i menys quan es fa servir direccionalment. Sovint es cau en errors importants, fins i tot amb gent experimentada.

Errors usuals utilitzant l'ARVA direccionalment.

- a. **La direcció que em marca l'ARVA és la direcció on està l'ARVA emissor. NO!** La direcció marcada és la direcció de les línies de camp (que haurem de seguir en una cerca direccional), però l'ARVA pot estar en qualsevol direcció!
- b. **Quan estic ja molt a prop, llavors sí que em marca la direcció de l'ARVA emissor. TAMPOC!**
- c. **Si l'ARVA em marca una direcció d'una línia de camp, seguint-la sempre aniré a parar a l'ARVA emissor. NO!** Pot ser que la línia de camp sempre s'allunyi de l'ARVA emissor. Haig d'esbrinar quin és el sentit que m'apropa a l'emissor.
- d. **Si tinc identificada una línia de camp, en un mateix punt l'ARVA em pitarà més fort (o em marcarà més llumetes) en el sentit on es troba l'ARVA emissor. NO!** L'ARVA marca

la mateixa intensitat (tant de soroll com amb metres) cap a un cantó que cap a l'altre, independentment de quin sigui el camí més curt o de si només un dels dos camins porta a l'ARVA emissor.

e. **L'ARVA m'indica una direcció i no em fixo en la intensitat (o distància).** Passa sovint que es segueix una línia de camp que s'allunya de l'ARVA emissor clarament, creant confusió i la conseqüent pèrdua de temps.

f. **De sobte l'ARVA no em marca res.** Potser s'ha posat automàticament a emissió (en

alguns models); tot i que avisa, a vegades no te'n adones

Errors en la cerca fina

g. **Quan estic molt a prop, si poso el commutador a 2 metres no sento res i si el poso a 4 metres no puc afinar gens.** Passa quan l'ARVA emissor està enterrat i es troba a una distància de 2 metres amb l'ARVA receptor. La tendència és llavors a apropar l'ARVA receptor a l'orella, de manera que encara augmentem més la distància. La solució és agenollar-se i buscar amb l'ARVA el més proper possible a terra.

Altres errors

h. És molt usual deixar-se algun ARVA en emissió al començar la cerca, el que despista completament als que estan buscant.

i. És molt usual que a mitja cerca algú deixi de buscar (p.ex. perquè ja esteu molt a prop i més val que no hi hagi 10 persones buscant en 4 metres quadrats) i en comptes de desconnectar l'ARVA, el posi en emissió, despistant als que segueixen buscant.

Autors:

Albert Castellet
Josep Castellet
Pere Oller

Bones

Festes

GRUP EXCURSIONISTA DE MANLLEU

